

Đánbà

Tuần báo xuất bản ngày thứ sáu

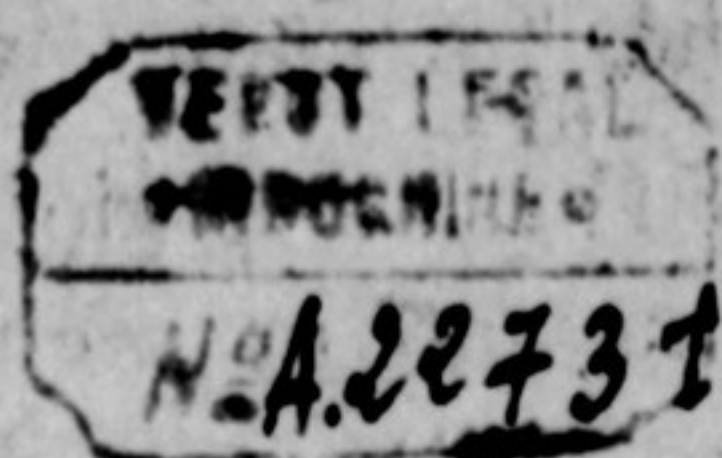
NAM THU 6 - SỐ 239 - 28 AVRIL 1944

TÒA SOẠN VÀ TRI SỰ : N° 76 WIELE - HANOI - TÉL : 479

SỐ 0535

Thư từ về ngân phiếu
lưu giữ về :
LA DIRECTRICE DE
Tuan Bao Dan-Ba
76, WIELE - HANOI

BA TRANG 045
SỐ THÁNG 8-44
MỘT NĂM 1944
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÓNG

Quan Toàn - quyền đã ký nghị định ngày 8 Avril 1944 lập tại Dalat một trường Cao - đẳng gia - chánh bắt đầu khai-giảng tháng Mai 1944.

Trường này sẽ dạy về khoa bếp núc, cách xếp đặt công việc trong nhà, cách nuôi con, dạy con và sự cứu cấp. Ngoài ra các nữ sinh phải luyện tập cả thể dục và thể thao.

Trường này đề thuộc quyền Tổng-ủy-viên Thê-dục Thê - thao và thanh - niên và đặt dưới quyền giám-đốc của bà hiệu-trưởng trường nữ Cao-dẳng thê-dục Dalat.

Những thiếu-nữ thiếu phụ là công chức hay không phải công chức muốn xin theo học trường này gửi đơn tới bà hiệu trưởng và phải đủ các điều kiện sau này :

Từ 18 tới 30 tuổi, tính tới ngày 31 Décembre năm xin vào học ;

Hạnh kiểm tốt ;

Có bằng cấp tương đương với bằng Cao-dẳng tiểu học ;

Phải biết qua về các khoa gia - chánh đã học tại các trường học.

Đã dự định mở một kỳ thi nhập học cho những người không có bằng cấp kể trên.

Hạn học là 6 tháng. Khi thi ra các nữ sinh sẽ được cấp bằng giáo-sư gia-chánh có thể đi dạy các khoa gia-chánh tại các trường.

Nữ sinh theo học được ăn ở trong trường. Những người không đủ tiền ăn học có thể được cấp học bổng cả hay một phần.

Những người được cấp học bổng phải ký giao kèo sau khi tốt nghiệp phải đi dạy học tại các nơi do nhà trường bổ dụng trong 1 tới năm tùy theo số học bổng được cấp nhiều ít trong khi tổng học.

(Xem tin giờ chót ở tr. 9)

**LẬP
TRƯỜNG
CAO - ĐẲNG
GIA - CHÁNH
TAI DALAT**

Chuyện riêng

HỎI. — Tôi đã đính hôn thay nói cho đúng thì là nhà tôi đã «chạm ngõ» cho tôi 1 người mà tôi cũng có thiện cảm. Từ đây vẫn đi lại thân mật.

Bỗng người đó thổ ra huyết. Tôi tự đưa đi đốc tờ chiều điện và khám kỹ lưỡng. Đốc tờ báo là lao phải chữa ngay... Một đảng thì nhà gái muốn tôi sớm cưới cho xong, 1 đảng thì nhà tôi không muốn cho tôi cưới vội vì lẽ trên. Nên xử sao cho phải?

TRẢ LỜI. — Chỉ đọc một câu «Tôi tự đưa đi đốc tờ chiều điện, và khám kỹ lưỡng» đủ rõ địa vị và sự thân mật của ông ở trong nhà vợ chưa cưới thế nào rồi. Đã có thân tình ấy, đã có thiện cảm như ông đã nói thì bọn phận ông bây giờ là phải làm yên lòng nhà vợ và nhất là người vợ chưa cưới bằng cách đi lại thân mật hơn, quây quần hơn rồi lựa lời cắt nghĩa rõ ràng bệnh lao có thể khỏi được lắm quý hồ tâm bổ, thuốc men đúng phép. Bệnh ấy kiêng kỵ nhất sự «chung chạ» vậy ông xin tạm hoãn sự cưới xin để bà vợ chưa cưới được lành mạnh mau hơn. Riêng ông, nên ý tứ cho lắm. Chớ bao giờ để nhà gái và vị hôn thê chớm ý nghi-nan lòng chàng thủy của ông. Chúng tôi tin ông rằng lòng chân thành của sẽ được đền bù một cách xứng đáng và giám thuyết ông khuyên vị hôn thê đi chữa ở tại phòng một vị bác sĩ chuyên môn về phổi.

HỎI. — Em năm nay 30 tuổi có chút nhan sắc thường đi buôn bán từ tỉnh nọ sang tỉnh kia. Trong sự buôn bán nhất là lúc này vì tàu bè khó khăn nên thường được một ông làm việc giúp đỡ. Ông ta tự xưng là người có thể lực ghê gớm lắm. Cháu em người và nghe những lời ăn tiếng nói của người, em thấy nhà quê nhưng cũng đã hơi hiểu ý người muốn gì rồi. Em thú thật em không có thiện cảm chút nào vì đối với em ăn là ăn tình là tình. Bỗng một hôm không biết ông ta dò hỏi ai mà biết quê quán em. Ông ta nhờ người lại mời mình. Cha mẹ em nhờ người đi dò la thì quả nhiên ông ta là một người làm việc thực. Cha mẹ em đem ý kiến trộm em, em thưa rõ đầu đuôi câu chuyện và có ngỏ rằng em không bằng lòng. Biết ông ta có thể lực, có thể giúp em trong công việc buôn bán, cha mẹ em nhất định ép em kết hôn với ông ta. Cờ nhiên là em phải vắng lời. Cưới xin ngay tại nhà em, vì ông ta xin ở gọi rể. Hôn lễ làm trước mặt hai họ có cả bác hồng và mẹ chồng chứng kiến.

Nửa tháng sau, em mới rằng chàng đã có 4 vợ, mỗi vợ ở một nơi - toàn là hạng buôn bán được giúp đỡ như em cả. Lúc đi hỏi chàng nhận là mẹ chỉ là một bà lão quen chàng. Hôm đi cưới, cha chàng chỉ là ông bạn già đồng sự với chàng. Em buồn quá. Tưởng rằng chồng một vợ một, chớ bây giờ chồng một vợ năm! Em nên xử sự ra?

Vô Danh Bắc Ninh

TRẢ LỜI. — Chỉ có hai cách. Một là làm lá đơn thưa tại tòa án quý tỉnh, tức khắc sẽ có cuộc điều tra và kẻ đàn dối sẽ bị

THÔNG CHẾ Pétain NÓI:

Tiền Công - ng' 0 là một sức mạnh của nước Pháp, của Bản-chức che sự giữ gìn, mở mang và chấn - hưng công-nghệ là một điều tối cần. Kề ra nước Pháp là một nước canh - nông. Lấy nên thợ thuyền có mang tài chỉ ra giúp dân quê ở khắp các nơi, thì các thôn quê mới = PHỤC - HUNG ĐƯỢC =

trừng trị đầu hân là người có thể lực cũng vậy.

Hai là bây giờ vẫn đã đóng thuyền làm ra chỉ tổ mua cưới cho thiên hạ chớ cưới tham mơ quyền quý nông nổi bán rẻ tâm thân! Chỉ bằng báo chàng phải liệu thu xếp chỗ mình riêng một cơ sở và nhà là không được như con bướm liệng vánh. Nếu chàng không nghe và giờ giông thì cứ theo cách trên mà làm để mở mắt cho tất cả những kẻ như chàng.

Cô Phương Quảng Yên. — Đọc kỹ câu chuyện riêng của Vô danh ở trên và nên nhớ trong việc định hạnh phúc cho cả một đời mình phải dò cho đến ngọn nguồn đáy sông.

Thay chị THU-LINH một CÔ TRINH

QUÊ LAM

n° 6 rue de la Laque HANOI (PHỐ CHẢ CÁ)

Là một hiệu giày phụ nữ được nhiều tin nhiệm của quý bà, quý cô, vì kiến đẹp và tốt nhất không đàn sáo bíp.

Bản hiệu mới chế ra nhiều kiểu sandales mùa nước lụt đi xe đạp rất bền và nhẹ giá tính phải chăng.

Các bà mẹ nên biết

CĂN PHÒNG RIÊNG

PHẦN đông, các nhà, các gác ở xứ ta không có một căn phòng dành riêng cho trẻ con. Đây là một khuyết điểm rất lớn.

Tôi không nói đến những ngôi nhà cách kiến trúc có không cho thấy những phòng ta những ngăn nhất định

Cái bộ ngựa chính giữa cũng là phòng ngủ và nếu cần đến cũng có thể là phòng tiếp khách. Cái bàn và vài chiếc ghế kê bên cạnh đây, để dọn ăn và nếu trong nhà có vài cậu bé nhỏ đi học thì sau giờ ăn, các cậu cũng có thể làm tam bản học được. Ở nhà quê những bộ ngựa, những chiếc giường chật hẹp nhưng không có tường vách làm biên giới cho các ngăn để chỉ đây là phòng ngủ, đây là phòng ăn và trên kia, là phòng tiếp khách.

Chỉ có một phòng mà người ta quen gọi là buồng, vài tấm tường vôi hoặc gỗ che kín mà chủ nhà để các đồ vật lỉnh tinh, quần áo, chèn chăn và những thức cần dùng. Thật là thiếu thứ tự. Nếu trong nhà có con cái, vài cậu hay và cô gái lớn thì thật là bất tiện.

Làm việc, đọc sách hay nghỉ ngơi cần một chỗ riêng biệt. Còn gì đáng ngưỡng mộ và lúng túng cho một người con gái lớn độ 17, 18 tuổi, sáng sủa trong bộ pyjama màu, mỏng, đang say say sửa soạn một quyển sách ham thích mà thoát có một người khách lạ đến. Nếu nhà không có phòng ngăn nhất định, lẽ tất nhiên cô gái rất bối rối và thẹn thùng

CHO TRẺ CON

khí biết rằng một người lạ đang bắt gặp mình, tóc xoắn xuống vai, giữa điệu bộ nằm ngó tự do, trong chiếc áo quần ngủ tội thời.

Tôi đã có dịp về nhà quê thăm một người bác họ xa Nhà cửa bác tôi trang hoàng rất lộng lẫy. Có đủ các « xa hoa » để trở nên một ngôi nhà sang trọng đài các: tủ chè, sập gụ, tủ khám giường ghế thành thẳng đẹp đẽ, nhưng thú thật, tôi để ý ngay từ lúc bắt đầu rằng không có một căn phòng nào kín đáo cho khách tới chơi ở lại nghỉ ngơi và nếu là khách đàn bà, như tôi với chị tôi, thì lại càng rắc rối nữa.

DOCTEUR

HY

17 RUE TAKOU 17

(phố hàng cót)

HAOI

Chuyên môn về :
Bệnh đàn bà

Trong những ngôi nhà như thế, thứ hỏi làm gì có một phòng riêng cho trẻ con; chỗ đọc sách, làm việc, nói chuyện và chơi bởi giải trí cho chúng. Hay nên có thì đây đó tất cả nhai, chỗ nào chúng có thể ngồi nói chuyện, đọc sách và làm việc được cả.

Phượng tây đã đem lên cho ta 1 cách kiến trúc có phương pháp thứ tự hơn. Từng ngăn, từng phòng nhất định để dành vào các công việc nhất định.

Phòng ngủ, phòng ăn, chỗ tiếp khách, buồng tắm. Nhưng có rất ít nhà theo cách kiến trúc mới ấy mà có được một phòng dành riêng cho trẻ con. Tôi đã thấy nhiều gia đình sửa nhà để xe hơi lại làm phòng học cho con. Như thế cũng khá rồi đây.

Trẻ em trong nhiều gia đình muốn làm bài tính bài luận phải ngồi lại bàn làm việc của cậu, mẹ hay có khi làm rầy cả mẹ trên bàn ăn vì đã để giấy bút ở đây làm một bài tính bài luận bỏ dở. Nhiều lúc chúng muốn xem sách nhưng không tìm ra chỗ ngồi nhất định, kín đáo, không bị ai dòm ngó, vì vậy nên nhiều khi không tìm thấy cái thú đọc sách cho lắm. Nhiều trẻ em len lết, sợ cha mẹ, mang ra vườn, ra công một vài quyển sách hồng, truyện bí và ngồi đọc một cách ham thích.

Chúng nó cũng có bè bạn tới thăm nữa. Chúng không có chỗ riêng — đừng nói đến « xa lông » con nít mà ở xứ ta không mấy nhà có — để tiếp và được tự do nói chuyện.

(XEM TIẾP TRANG 10)

MAU AÓ...

Đã ba hôm nay, Trường sống cô quạnh, như bị đẩy riêng ra một cõi, mỗi ngày, vài ba lần, người khán hộ quên thuộc mang lại một chút thuốc, dặn dò vài câu rất ngắn rồi bịch thân bước ra. Suốt buổi Trường nằm nghĩ mung lung, lòng nặng những ưu tư, phiên muộn. Sáng cũng như trưa, trưa cũng như chiều và tối, chẳng lúc nào có lấy một sự thay đổi còn con, mang chút ít dư vị cho tâm hồn.

— « Bây giờ mấy giờ ông nhỉ ? » « ngoài trời chỉ mưa bụi thôi chứ » đó là những câu nhạt nhẽo Trường thường hỏi người khán hộ cho có chuyện khi người đó vào thăm chàng. Tuy vậy, nói những câu ấy lên, Trường còn thấy dễ chịu hơn là cứ im lặng nằm yên để không còn biết chờ một cái gì trong những giờ phút sắp tới.

Trường thấy lạnh lạnh ở chân, dự đoán là chân mình vô ý đã để thò ra ngoài chăn, chàng muốn vội co lại, nhưng e dè, không dám làm mạnh sợ đụng đến vết thương, nhất là từ đêm

hôm qua, chỗ khâu trở nên đau đớn một cách lạ — có lẽ kệt cửa, rồi tiếp đến tiếng bước chân lên lên. Trường biết là người khán hộ mọi ngày đến thăm mình, nên hạ thấp mi mắt xuống, vờ ngủ để tránh những câu hỏi nhạt nhẽo, không đầu.

Một bàn tay nhẹ nhẹ đặt lên trán Trường nhưng không hiểu sao, chàng linh cảm thấy rằng đó không phải là bàn tay của người khán hộ nghiêm nghị mọi ngày mà là bàn tay thon, nhẹ, êm ái. Trường từ từ mở mắt, vẻ mặt hơi bối rối và trái tim đập nhanh : Đúng với sự linh cảm phút đầu, đó là một người nữ khán hộ hiền hậu, cặp mắt hạ thấp xuống làm rõ hàng mi dài :

— Thưa ông, hôm nay ông có dễ chịu lắm không ?

Tiếng nàng nhỏ nhỏ, êm ái, làm Trường xao xuyến :

— Dạ, cảm ơn cô, hôm nay tôi đã khá nhiều...

Trường không biết nói thêm gì nữa, lơ lơ đưa mắt nhìn đầu thấp đó ở cạnh tay áo blouse

trắng của người thiếu nữ. Trong cái im lặng của căn buồng, Trường nghe rõ tiếng lỏ, tiếng chén, tiếng cùi đĩa chạm nhau do người nữ khán hộ đang xếp dọn ở trên bàn, cạnh đầu giường.

Trường cô nằm nghiêng, để đưa mắt ngó ra phía ánh sáng tràn vào cửa sổ, vì chàng thấy nhớ phong cảnh, khoáng đạt bên ngoài.

— Thưa ông, ông cần dùng gì đây ạ !

Người nữ khán hộ vừa nói, vừa dịu dàng nghiêng mình xuống cạnh Trường, cặp mắt sáng lấp lánh.

Trường động run run, muốn nói một câu dài, nhưng không hiểu sao chàng trả lời vắn vớ :

— Thưa cô... không ?

Thiếu nữ vừa khoan thai vuốt lại mép đệm đầu giường, kéo chăn đắp cho chàng cẩn thận, vừa nói :

— Xin ông nằm yên chớ đừng dờ mình nhiều sợ vết thương đứt chỉ, có sự nguy hiểm chăng !

— Vâng !

Trường vừa nói và thấy lòng dịu lại, êm ái như được săn sóc, vuốt ve bởi một bàn tay thân mật.

— Chừng nào tôi mới về nhà được, thưa cô ?

Người thiếu nữ ngừng lên, nhìn Trường mỉm cười :

— Ông cô chịu khó tĩnh dưỡng độ nửa tháng nữa thôi... hình như ông có vẻ buồn lắm ?

Trường cười gượng :

— Vâng, như cô đoán... vì ít khi tôi phải nằm một mình ở bệnh viện như thế này, nên không quen... Cả ngày nằm yên một chỗ chẳng có ai chuyện trò thì cô tính... không buồn làm sao được...

Người thiếu nữ nhẹ nhẹ ngồi xuống cạnh Trường, ngoan ngoãn, dễ thương như một con chim nhỏ. Tà áo trắng xòa ra,

(Xem tiếp trang 9)

...TRẮNG

MỤC PHA LẮN RƯỢU

gửi NGUYỄN - BÌNH

CÚC vàng sâu cả ý thơ,

Dan tay bốn biển mà chờ tin xuân.

Nghĩ người thêm thẹn cổ - nhân :

Con nhà nho cũ thôn Vân thẹn mình.

Ba năm cát bụi kinh - thành,

Ngoài hai mươi tuổi chưa đánh học buôn.

Tranh đời chắm phá vàng son,

Mưa bay quán khách, hoàng hôn quê nhà.

Thơ ngấm «Sông nước sông Hà.....»

Giật mình nhớ mẹ cha già, tóc sương

Buồn thôi uống rượu đêm trường,

Việc trong thiên hạ chưa thương an tâm.

Ngà ngà nổi giọng cuồng ngấm :

«Ngàn vàng chưa hết... Tri âm ! Xin mời!»

Mang mang nhớ lại thiếu thời,

Thôn Vân chung hưởng cuộc đời niên hoa

Nhà gianh, sáng ánh trăng ngà,

Hoa mơ trắng ngõ, canh gà bình minh.

Hiên cao sắp ngôi làm đình,

Ao sen nở đỏ chung mình buông cầu.

Thuyền con buộc lỏng chân cầu,

Trưa nào đất nắng, đội đầu lá sen.

Gia - đình sống giữa bình - yên,

Cuộc đời dần lớn tình duyên khác dần...

Ta từ một biệt thôn Vân, ...

Trẻ trai rắp hẹn một lần giàu sang,

Từng thu hoa cúc nở vàng.....

Nhớ, xưa ai chỉ ngang tàng mà lo.....

Người từ dần bước sông hồ,

Nhặt mai kinh - nguyệt, lơ dò Trữ-la

Nửa đời làm khách người ta,

Mùa xuân này nữa vẫn là tha hương.

Quê người uống rượu ngủ thương,

Khà say, giữa liết trùng - dương lên dài.

Vời trông mây trắng bay hoài..

—Có con chim nhạn đậu ngoài bến Nam!

Nhớ người thức vợi canh tàn,

Mực pha lẫn rượu viết hàng thơ say.

Ngày mai cánh nhạn còn bay

Sang Nam, thì buộc thơ này cho người

Bùi HẠNH-CÂN

Thôn Vân cuối mùa

đông năm Quý Vi.

KỶ SAU Trang thơ của :

Tôn-nữ HOÀNG-TRẦN và TỐ-LIÊN.

TIẾP THEO

Một tia sáng lờ trong óc, Phương vụt hiểu tại sao mẹ nàng lại tha thiết đến phương diện tài lợi của mọi sự vật. Phức tính rất nhanh, Phương thấy ngay số lương ít ỏi của cha không đủ chi dụng trong gia đình, nhất là từ khi anh em Phương lên ban trung học thì số lương đó chỉ đủ cung học phí và sách vở cho anh em Phương. Mọi sự chi tiêu trong gia đình phần nhiều đều trông vào sự chắt chiu và cân củ của bà Kỳ. Suốt một đời bà Kỳ lúc nào cũng chỉ là sự tính toán sự âu lo làm sao cho đủ chi dụng. Từ xưa Phương vẫn thường nghe mẹ giải sự âu lo bằng những lời ao ước:

— Bao giờ cho anh em mày làm được tiền cho tao đỡ vất vả.

Lời nói thoáng qua tai Phương lúc còn bé bây giờ òa lại sao nó thấm thía đến thế. Phương nghe như một lời than

đầy sự mệt mỏi lần với hy vọng mong cầu. Phương bất giác hường mẹ vô cùng. Nàng tự trách mình đã quá bất công với mẹ, không biết đến sự hy sinh thầm lặng và lặng lẽ của mẹ mà chỉ biết đến sự hy sinh của cha ao nàng không nghĩ ra sự hy sinh của cha cũng không được trọn vẹn nếu không có sự hy sinh của mẹ?

Đã thế, vừa rồi nàng lại còn oán giận mẹ, rõ ràng mẹ....

— Bậy! Bậy quá!

Lòng hồi hận bật lên thành tiếng kêu. Phương đứng phắt dậy, chạy ra chỗ mẹ ngồi, những muốn ôm lấy mẹ mà tạ lỗi. Nhưng mẹ nàng không còn ngồi đây nữa, đã xuống nhà từ bao giờ. Phương chạy theo xuống. Đến lưng chừng cầu thang nàng bắt chợt một câu nói rì rầm của người chị dâu đang trò chuyện với chồng:

— Có đời nào gáo dài hơn chuối. Con gái thì học đến đúp lôm mà còn gái lại cho học đến tú tài! Thế đã là quá rồi nay lại định cho học đến cử nhân thì mìa đời thế!

Phương tái mặt, người đang nóng bừng bừng bỗng lạnh toát. Nàng nín thở đứng lặng yên nửa vì tức giận nửa muốn tỏ

mở xem anh sẽ trả lời chị dâu ra sao. Nàng không nghe Minh đáp gì cả, nhìn qua khe ván cầu thang xuống buồng anh Phương thấy Minh quần áo chỉnh tề đang cúi xuống buộc nút giấy.

Vợ Minh lại tiếp:

— Chẳng biết ông cụ định lấy tiền đâu nuôi cho cô ấy ăn học mãi? Hay là lại bắt mình oán đáp? Trăm đâu đó đâu tâm chỉ khổ xác cái anh kiêu được ra tiền....

Minh vẫn không nói gì. Ở cầu thang, người Phương run lên. Nàng cố nén cho khỏi bật lên tiếng thóa mạ cái tâm địa đê hèn của người chị dâu. Thái độ yên lặng của Minh càng làm cho Phương tức cựa. Minh yên lặng tức là Minh đồng ý với vợ. Người anh ruột của mình, người anh mà dù sao nàng cũng yêu quý tha thiết lại có thể

coi đồng tiền hơn em? Và nào ông ký bà ký và nàng đã có ý bắt vợ chồng Minh phải chu cấp tiền học cho nàng đâu? Phương muốn lên tiếng, xuống ngay buồng anh mà phân biện và nói rõ rằng nàng không bao giờ có ý tưởng muốn nhờ đến anh chị. Nhưng tưởng tượng đôi mắt anh chị mà nói đến câu chuyện đó nàng xấu hổ và ngượng lờ vô cùng, Phương bèn rón rén đi rất nhẹ bước xuống cầu thang ra nhà ngoài. Nàng ngồi phịch xuống một cái ghế, nước mắt là cha. Thôi không còn dự dự gì nữa, nàng sẽ làm đơn xin giấy học hay tìm việc làm. Như thế nàng làm vui lòng mẹ đỡ vất vả cho cha mà lại yên lòng cả anh chị không lo bị thiệt thòi vì mình.

Minh ở trong nhà đi ra Phương chống tay lên trán, không muốn cho anh trông

thấy mình khóc. Minh đi qua trước mặt Phương đi chậm chậm bước, đi, đi, lại, lại như có điều muốn báo gì Phương. Phương cũng làm lơ không nói gì. Minh bỗng đến cạnh Phương và nói bằng tiếng pháp, nói nhỏ nhỏ như sự vợ ở trong nhà nghe tiếng:

— Phương khóc à? Phương đừng lo, thế nào Phương cũng được theo học. Anh sẽ giúp Phương, tôi tôi anh sẽ đi dạy học thêm.

Phương ngừng phất mắt lên đôi mắt ướt lệ đầy ngạc nhiên. Phương không đợi ở Minh những lời hứa hẹn chan chứa tình âu yếm thân mật như thế.

Minh nói thêm:

— Anh hứa như vậy. Em đừng lo cứ yên tâm đi hỏi cách thức thi cử, và sửa soạn học tập. Anh đi vắng này một lát, hôm nọ có người nhờ anh kèm hộ mấy đứa con, anh từ chối bây giờ anh đến nhận lời.

Minh đi thẳng ra cửa. Phương ngẩn người chưa hết sự bàng hoàng. Minh vừa ra khỏi cửa lại quay lại dặn với một câu văn bằng tiếng pháp.

— Nhưng đừng nói với chị ấy, chị ấy là một người đàn bà không ra cái thái độ gì cả. (Còn nữa)

NUOC TRONG NGUON

TRUYỀN DẠI của THU-THU

TIN BUỒN

Chúng tôi được tin bạn Nguyễn-văn-Thanh tức **LÊ-THANH** biên tập viên báo Tri-Tân, vừa mệnh-chung tại bệnh-viện H. Coppins Hanoi, ngày 26 Avril 1944. Ông **LÊ-THANH** là một nhà văn đã từng hết lòng phụng-sự văn-học nước nhà mặc dầu công việc hằng ngày rất bận rộn. Ông mà tôi giữa lúc sự nghiệp trước tác của ông đương mang lại cho kho quốc-văn những nguồn phong-phú vô cùng.

Chúng tôi xin kính-cảm chào vong-hồn bạn và thành thực chia buồn cùng tang-quyên.

Trúc-Đường

THANH HƯƠNG

HIỆU BÁNH KHÉO NHẤT HÀ-NỘI

Đủ các thứ bánh mứt lời ta.

Nhận làm bánh đám cưới.

43 Phố Phúc-Kiến 43

HÀ NỘI

GIÁ MỘT TẤM ẢNH 9x12 CHỈ CÓ 0p.25
BẠN ĐỌC MUỐN CÓ ẢNH CỦA 40 NHÀ VĂN:

Phạm-Quỳnh, Nguyễn-văn-Vĩnh, Nguyễn-cẩn-Tổ, Trần-trọng-Kim, Dương-ba-Trắc, Phan-Khôi, Ngô-Đức-văn-Ngọc, Hoàng-ngọc-Phách, Ngô-ất-Tổ, Hồ-biểu-Chánh, Nam-Hương, Đào-trình-Nhất, Phan-trần-Chúc, Trần-thanh-Mai, Nguyễn-Tuân, Lưu-trọng-Lưu, Vũ-trọng-Phụng, Bùi-thê-Mỹ, Tú-Mỡ, Nguyễn-Giang, Hàn-rac-Tử, Quách-Tấn, Vũ-hoàng-Chương, Phùng-lân-Đắc, Vi-huyền-Đắc, Xuân-Diêu, Huy-Cận, Trọng-Lang, Tam-Lang, Thê-Lữ-Tân-Đà, Trúc-Khê, Nguyễn-triệu-Luật, Thiệu-Sơn, Trần-tuấn-Khai, Đông-Hồ, Vũ-Bằng, Đoàn-phú-Tú, Hoài-Thanh, Đào-duy-Anh.

Xin gửi thư kèm ngân phiếu 10\$ cho Ô. AN-NGOC-PHUNG, Kiosque Thanh-Tao ở Vinh, vài ngày sau bạn sẽ nhận được 40 ảnh các văn cùng tiền mới 3 quyền «Nhà văn hiện đại» (I, II, III) củ VŨ-NGOC-PHAN, (gửi lời báo đảm).

MỘT TỜ TUẦN BÁO
MÀ TẤT CẢ MỌI NGƯỜI
ĐỀU NÊN ĐỌC:

NUOC NAM

Mỗi Số 0\$15

Mỗi Năm. 7\$00

Chỉ Nhiệm

LƯƠNG NGỌC-HIỆN

97, Phố Hàng Gai

HÀ NỘI

CÂY CÀY VƯỜN NGHIỆP NÔNG-GIA

Khái - luận về một khâu - hiệu của thanh - niên hiện - thời.

NGỌC - HOÀN

(TIẾP THEO KỶ TRƯỚC)

Than ôi, vòm trời Việt-Nam nông nghiệp từ xưa vẫn rạng rỡ những lễ giáo khá kính của Khổng Mạnh nay đã sẫm tối lại rồi. Thanh niên ta đã xô đẩy nhau qua một dịp cầu khờ hại để đi từ mảnh vườn kết toàn hương hoa thuần túy của Luân lý. Đồng-phương đến chỗ vũng lầy nhơ nhớp của chủ nghĩa khoái lạc.

Những cụ đồ nho lỗ thời bị khinh rẻ. Bộ quần nâu áo vải bị coi là bán tiện. Cái cây cái cuốc chỉ còn là những « cần câu cơm » của hạng mạt lưu.

Thậm chí cả chủ nghĩa « vong bản » có ảnh hưởng cả đến nữ lưu. Phái nữ lưu cần mẫn đáng khen mà trước đây đã có nhà thơ ca tụng trong mây vân bình dị nhưng trác tuyệt :

« Quanh nâu buồn bán ở
mom sông,

QUÝ bà !

Quý cô !

Muốn có giấy tốt, đẹp
bền và dễ đi, không đâu
sánh lẹp xin mời lại hiệu :

QUÊ HIÊN

36, Phố HÀNG BÒ
— H A N O I —

sẽ được
như ý !

Nuôi đủ năm con với một
chồng....»

Nhiều cô thôn nữ đã không bằng lòng lấy bác lực điền — Nhưng cô khác ruộng bỏ phăng người chồng quê đã ăn ở cùng các cô từ tâm bé. Vì trong khi tát nước vợ có, các cô đã ngừng đầu nhìn ngó với vẻ thèm thuồng những chiếc xe đạp phóng qua « con đường cái quan ». Các cô ước ao cuộc đời « lộng lẫy » của mây chị em bạn lấy chồng ngoài tỉnh.

Rồi một ngày kia các cô đi lấy một chiếc vé tàu, cùng với gói quần áo, mon-men làm quen với chôn « tỉnh thành ». Ngọn roi khoái lạc. — nói theo Charles Baudelaire — đang hoành hành với 1 sức mạnh tuyệt đối, thì lẽ tất nhiên những « con bò lạc » bờ ngõ ấy tránh sao khỏi bị lừa gạt. Một lần bị lừa gạt, ấy là con đường sa ngã mở ra để mời đón các cô, để đưa các cô tới bậc « vinh quang » mà các cô hằng mơ ước. Đãi « vinh quang » ấy là tất cả sự lờ lợt lờ lảng của áo quần : các cô cũng được mặc quần trắng, được vận áo lam (cái một thịnh hành thời ấy), được rẽ ngôi lệch, được cạo răng trắng. Nhưng, than ôi, các cô đã thành gái nhảy, cô đào... Sau đây, khi đã « được » chịu tất cả những nỗi nhọc các cô mới thấy chưa sót vì cái hành vi đại dột, mới thấy tiếc mái nhà tranh, tiếc đồng lúa chín...

Giả phỏng sách báo độ ấy đồng đứng xu hướng theo cái quan niệm sai lầm của cuộc đời, mà cô kêu gọi dân nước trở về nơi nền nếp cũ thì có lẽ đã sớm cứu vãn được tình thế. Khôn thay báo chí vẫn cố động cho chủ nghĩa cá nhân duy vật ; sách vở đều theo một tôn chỉ lãng mạn, nhiều quyền lợi có tính cách khiêu dâm. Hết thấy đều như có ý muốn lật đổ tất cả nghề nghiệp xưa, nền nếp xưa.

Bộ nho giáo xuất bản giữa lúc ấy đã bị coi là « hủ », là không hợp thời. Nhà học giả Trần-trọng-Kim cô đem diễn tả bằng quẻ văn những nguyên thâm của Nho-Học là môn học trên đó đã xây nên tảng của văn hóa nước ta. Chỉ một luồng chớp bất nổi lên giữa đám sương mù đặc, khó lòng khiến được đám sương mù ấy, tan. (Còn nữa)

MUỐN ĐƯỢC SINH TƯƠI

Các bạn hãy dùng thử :

7 MÀU SẮP MÔI
Pimprelle

Thơm, bóng, bền màu,
không hại môi

DO NHÀ KỸ-SƯ HÓA-HỌC
Jean BEYER chế tạo

Bán khắp nơi giá quảng cáo :
6\$00 một ống

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN :

TAMPA et Cie
72, WIÉLÉ HANOI 72,

(Cần nhiều đại lý các tỉnh)

MÀU ẢO TRẮNG

Tin giờ chót

LỄ KHAI MẠC

(TIẾP THEO TRANG 4)

vương vào ngón tay Trường, mềm và êm ấm. Trường không dịch tay ra. Sự thực sức đó, không một ý tưởng đen tối nào trong đầu chàng chỉ thấy cái thanh thú trong sạch được để tay bên tả áo trắng như thê rất lâu, lòng được dịu lại trong một nỗi mềm thương vô hạn.

— Thưa ông ! chắc ông cần đọc sách cho giải trí ?

— Vâng, tôi cũng đương nghĩ đến việc đó, nhờ cô mượn cho vài cuốn sách xem, cứ năm thê này mà nghe thời khắc nặng nề qua thì thực là... nguy hiểm quá !

Hai người cùng mỉm cười, thiếu nữ nói :

— Trước kia, tôi cũng thích đọc sách lắm nhất là dạo còn đi học, nhưng bây giờ bận luôn, chả mấy khi có giờ rảnh nữa.....

Thiếu nữ khép nép đứng lên, với chiếc lọ đựng thuốc, chăm chú soi ra ánh sáng xem mực thuốc còn chừng nào. Trường đưa mắt trông theo. Vì ở hơi xa, nên chàng chỉ trông thấy nói rõ trên nền

thủy tinh, những ngón tay trắng muốt có những móng đỏ màu hồng lưu.

— Ông vẫn dùng thuốc này đều chứ ?

— Dạ, tôi vẫn dùng như lời dặn của ông Ký...

Trường có dáng nghĩ ngợi. Thiếu nữ nói tiếp :

— À ông ký Tám, người dong dỏng cao, và có dáng nghiêm nghị — hình như ông ấy ít nói ?

— Vâng ! ông ấy từ từ, nhưng không được vui tính và

« Dễ thương như cô » nhưng Trường vội ngừng lại. Trong một giây Trường thấy lòng trung động, hồi hộp như nhấp một ly rượu mạnh.

— Từ nay đổi giờ, tôi giúp việc bệnh viện buổi chiều, ông ký Tám chỉ còn phải tới buổi sáng thôi.

Đoạn thiếu nữ để tay lên ngực Trường âu yếm :

— Ông cố nằm nghỉ cho tỉnh nhé ! mai tôi sẽ lại thăm ông lâu và mang sách lại để ông đọc cho khuây.

(Còn nữa)

Buổi sáng 17 Avril đại tá Ducoroy đã làm lễ khai mạc trường Cao - đẳng chuyên nghiệp phụ-nữ, ở Đà-lạt. Có quý bà Hoeffel, Aurillac, Graffuit, cùng nhiều nhà tài trợ đến dự.

Trên đám đất trông bằng phẳng, đứng sắp hàng những đoàn đại biểu nữ giáo - viên các trường thê-dục, nữ y-tá, và nữ-học-sinh trường mới này, ở các xứ trong Liên-bang phái lên.

Sau lễ chào cờ, đại tá Ducoroy nói ít lời khen ngợi và cảm ơn bà-xơ Durand cùng những người cộng-sự với bà đã lập lên trường này được mau lẹ. Trường mới lập, hợp với trường nữ-giáo-viên thê-dục và trường đào tạo các nhà diu-dắt thiếu-nữ Đông-Pháp. Đại-tá khuyên các cô nữ-học-sinh hãy rèn tập ở trường những thói quen đứng đắn, sạch sẽ, tiết kiệm, là những điều hợp với tính tình vui vẻ và trí biết phải-chớng, sẽ giúp cho các cô trở lên những « hoàng-hậu của gia-dinh ». Kế đó mọi người đi xem xét các lớp học và chỗ ăn ngủ của học sinh. (Off)

ĐÃ CÓ BẢN

TRÊN ĐƯỜNG NGHỆ - HUẬT

VĂN HỌC BÌNH - LUẬN CỦA VŨ NGỌC - PHAN

Is lần thứ hai, có phụ thêm chữ Hán và sửa lại rất kỹ — Quyền sách rất cần cho tất cả những người muốn hiểu rõ cách viết văn, các loại văn, đặc tính văn-chương Việt Nam và mấy nước khác. Rất có giá trị, Giá 3\$00

CƠN ĐƯỜNG MỚI CỦA THANH-NIÊN

CỦA VŨ-NGỌC-PHAN

Quyền sách giáo dục thanh niên mà gia-dinh nào cũng cần phải có. — Giá 2\$20.

SẮP XUẤT - BẢN « CỎ ĐẠI »

thiên ký ức rất đặc sắc của TÔ - HOÀI

NHÀ XUẤT - BẢN HÀ - NỘI

Vũ gia trang — Thái - hà - áp — Hanoi

Căn phòng riêng...

Tiếp theo trang 3

Phải dành riêng cho bọn nó, một căn phòng — dù hẹp cũng được — để chúng có chỗ làm việc, đọc sách, tiếp rước bè bạn.

Còn gì ham thích cho chúng bằng có một chỗ ngồi nằm nhất định, được tự tay mình trang hoàng, chính tay mình sắp đặt thứ tự các sách vở trong tủ sách con con. Làm cha mẹ nên để ý đến sự giữ gìn sạch sẽ trong căn phòng của chúng, chần gỏi và guốc dầy sách vở của chúng, ngày ngày người mẹ phải ra vào luôn để xem xét, nhất là chúng đi học.

Như thế để tránh chúng nhiều khi khỏi nghe thấy những lời nói, cử chỉ, những cuộc cãi vã nhỏ, giữa bố mẹ, có hại cho trí óc non nớt của chúng, tò mò ma quái biết.

Cho ngay bây giờ, lúc trẻ tuổi tính gọn gàng, sạch sẽ và ngăn nắp và nhất là cho chúng nó được hưởng cái thú làm chủ một căn phòng riêng, để cho bạn bè tới chơi, nói những chuyện mà cậu mẹ không nghe thấy, một chỗ dành riêng để lúc muốn thì đọc những sách ham thích một ngăn tủ xinh xắn, sắp những sách vở nhà trường, và nhất là, như trên tôi đã nói, được hưởng cái thú say sưa sắp đặt, dọn dẹp căn phòng của mình.

Nhiều cậu « sói » hướng đạo thì lấy thế làm vui thích lắm. Một ông cha, bà mẹ có trí óc mới, sôi sảng đến vấn đề giáo dục của trẻ con, nên nghĩ đến đời sống của con, ngay từ lúc chúng nhỏ, cho có thứ tự và ngăn nắp.

LỮ-HẠNH (Faifoo)

TRẢ LỜI ĐẸP

Cô THU (Bắc-giang). — 1.) Dầu dừa nguyên chất thì ở Hanoi không đâu bán, chỉ có thứ dầu dừa đã chế đi lọc lại rất kỹ bán từng lọ con giá chừng 15\$00. 2.) Tóc thưa thì nên dùng lotion capillaire thì tóc sẽ mọc nhiều và sanh. 3.) như thế là vừa, muốn cho bụng thon tập theo cách này: nằm ngửa tay vuốt thẳng lên phía đầu chân vuốt thẳng, rồi vùng mạnh về phía sườn, rúng lấy gân bụng rồi lên từ từ rồi lại từ từ nằm xuống. Làm 30 mỗi sáng. 4.) Ăn nhiều cà tươi, rau, ăn ít thịt.

Cô THÌN Yên-bay. — Ngay ngày lấy nước có pha muối rửa, uống Jouvence du lys.

Cô HẢI-ĐƯƠNG Q. N. — 1.) Phải đi ngay bác-sĩ chuyên môn về răng kéo đứt lưa reng sâu hết. Cần giữ răng cho sạch và bổ huyết. 2.) Dùng Pommade Trikojene.

Cô YÊN Phú-Diễn. — Bọn màu beige, hox cà, bleu ciel.

Cô X. Vinh. — 1.) Do bệnh thiếu máu, bổ huyết cho nhiều, coi câu trả lời của cô Tâm ở trên. 2.) Đã gửi mỹ-phẩm.

Bà LÂM-ỪNG Đại-An. — 1.) Em trai bà đau phổi nên cho đi ngay bác sĩ chuyên môn. 2.) Cho em gái bà uống Jouvence du lys thì khi hành-kinh sẽ không đau bụng nữa. 3.) Bà nên ăn nhiều bí đao, đu đủ, các thứ rau, một tuần-lẽ hãy ăn thật một lần. Mỗi ngày nên tập một giờ thể thao.

VÔ-DANH Bền-thủy. — Trán đầy và khuôn mặt đầy, chải tóc bằng, phía sau bèo bằng lược bao tóc.

Cô THỦY Nam-Định. — 1.) Mua thuốc trứng cá mà bôi. 2.) Dùng lait de comcombre bôi vào mũi và lait d'amande bôi lên mặt. 3.) Nên đi chiếu điện xem phổi có sao không?

Cô BÍCH Phú-Thọ. — Dùng lait d'amande douce. 2.) Phải có đồ riêng mới làm được fromage. 3.) khuôn bánh bảy giờ đốt lửa. Về thuốc gửi 18p.00 cả cước.

Cô HƯỜNG Saigon. — 1. Phần da mặt rất dậm ở trán, lợi ở hai má và cằm, bôi gần ngay gò má, son thoa dậm ở vành môi dưới, môi trên thoa lợi như vậy rồi dưới có vẽ dậm hơn. 2.) Đã gửi lại d'amande.

ĐANG IN

GIA 6\$50

LÀM BÊP GIỎI

CỦA BÀ VĂN-ĐÀI

Có ngót 1000 món ăn khác nhau và nhiều thực đơn thay đổi.

IN BẢNG GIẤY TÂY

Sách in có hạn, ai mua nên giữ trước — Tiền cước 1\$20

thư và man — MONSIEUR — 32, Regular

dat để cho: ĐINH-VĂN-TUỆ — Hanoi —

NÓI QUA VỀ CÁCH THỨC...
(tiếp theo)

Khi bắc ra cứ để nguội cả nắp
vung người rồi hãy đem chai ra.
Nếu vì có gì phải lấy ra ngay, về
mùa lạnh ta chớ đem ra ngoài
trời, nhất thủy tinh bị co rắn sẽ
lâm nứt chớ chẳng.

Sếp năm nghiêng chai ấy vào
một chỗ, hay dựng ngược lên,
như thế nút chai sẽ kín và bền
hơn.

Nếu một lần chur thế cũng chưa
lấy gì làm kỹ, có khi phải nắn
đến ba lần trong một ngày cứ
nguội rồi lại nấu lại. Muốn để
danh lâu hơn phải cần bằng nồi
auto-clave. Thứ rồi này có nắp
kín cắc, có vòi mở đóng (robinet)
và đồng hồ xem sức ép ở trong.
Khi đóng vòi, hơi nóng ở trong
thoát ra được, bị nén ở trong rồi
lâm nước lâu sôi. Càng bị nén
càng lâu sôi, càng lâu sôi nhiệt độ
càng cao, có thể lên đến 140 độ.
chứ thế thì mầm vi trùng
cũng bị tiêu diệt, vật thức đồ
dinh được lâu lắm.

Dùng sức nóng nhiên, ta ăn
nhớ mấy điều này: 1 - Vật thực
phải tươi tốt, 2 - cần thận
và sạch sạch sẽ, 3 - nhiều lần
phải rửa nước sôi trước khi
đóng vào chai, 4 - Đóng chai
rồi đem đun ngay lập tức.

DÙNG SỨC LẠNH. - Với cách
này thường dùng nước đá, chỉ
nhà nào có tủ nước đá chạy bằng
điện mới tiện.

(Còn nữa)

Bác sỹ Đặng vũ-Hỷ
Đã tạm dọn phòng
khám bệnh đến n° 17
Takou Hanoi

GIỚI THIỆU SÁCH

Chúng tôi nhận được cuốn
NHẠC SĨ TÂY PHƯƠNG của
B.Đ.ÁI MỸ, và AN VIỆT xuất
bản vậy xin giới thiệu bạn đọc
và cảm tạ tác giả

T.B.Đ.B

CÔ SƠN BACKER. - [Không có
trường chuyên môn nữ-công ở
Hanoi.

CÔ BÍCH THU. - Chúng tôi hoan
chênh tít cả các bài thơ hay của
các bạn không thể là quen. Hễ
không thấy đăng tức là không hay.

CÔ LAN Phúc-yên. - Chắc em ở
chưa lấy xong rau cải cần thận cón
đi ở lâu đi.

CÔ JRENE Trà-ôn. - Đã gửi số
228 và số 233.

BÀ NGUYỄN-SƠN HÀ ĐỒ-SƠN. -
cảm ơn bà, bình vãn cả, hạn báo
đến 9 5 45 mới hết.

CÔ TỬ-TUYẾT THU Bắc giang. -
hạn báo đến 24 9 44 hết.

CÔ VŨ MINH-CHÂU Bắc giang. -
hạn báo đến 24 8 44 hết.

CÔ ĐÀO NGỌC BÍCH. - Thanh
bà. - hạn báo hết từ 1-344.

BÀ NGOC-DUNG Scala. - lẽ mua
báo trả tiền trước 1 năm 15\$00 9
tháng 8\$00.

BỮU-VIỆM Falfoo. - Giá 3 tháng
4\$00 chớ không phải 2\$50 như ông
đã trả.

Ô. BÍCH-CÁU Hanoi. - Cảm ơn
ông, nhưng rất tiếc.

Ô. NGUYỄN-BÌNH Hà-tiên Thu
gửi về địa chỉ ở Sài-ôn có
chuyến gởi không?

CÁI-MỘNG Hoài-đức. - Xin miễn
trả lời thư riêng. Những bài ấy
không thể đăng được.

CÔ THYM Hố. - Sẽ đăng 2 bài
A.V. và M.T.B.

Ô. V. K. THANH ở thành. -
Cảm ơn lời quá khen. Ở đời chỉ
sự cố gắng mới đưa đến sự thành
công.

Ô. NGUYỄN-DUY-ĐIÊN. - Phát-
diệm. - Xin miễn có cảm tưởng
chúng tôi đang M.A.T.R. cũng như
đang một bài khác mà chúng tôi
thấy có thể đăng được.

CÔ BẠCH-VÂN Nam-dinh. - đã
nhận được.

CÔ NGUYỄN HUYỀN CUI Thanh
hóa. Xin bạn gửi trả mấy thứ đồ
lại vật Cảm ơn.

THU-CÚC Hố.

Vì kỳ này nhiều bài nên

«TỪ THỬA SƠ SINH»

Phải để lại một kỳ...

Bà nhận được mandats của quai
vị kể dưới đây vậy xin cảm tạ.

Bà Trần-vân-Đạm Phong ý, cô
Trần-thị-Thanh và cô Sơn Bách-an
cô Lê-Hy Tuyên quang, cô Jrene
Sơn Trà-ôn, cô Thu Bắc-giang, M.
H Résident de France Hưng yên,
bà Nguyễn-sơn-Hà Đồ-sơn, bà Lê
quang-Đức Saigon, ông Lê-vân-
Giàu Thủ-dã một, cô Nguyễn-thị-
Tài Đồ-Lương; cô Hằng-thị-Trọng
Vân-linh, cô Huỳnh-thị-Lan
Phan-thiết, cô Liễn Hải-dương, ông
Phan-vân-Hy Quảng-tri, cô Vũ
Ninh-Châu Bắc-giang, ông Lý-hữu
Đur Phan-Péah, bà Dorée Tân và
ông Nam-Tân Haiphong cô Phạm-
thị-Thắng Lục-nam, ông Nguyễn
vân-Đạm Bắc-ninh, cô Hồng Lao-
kay, bà Đông Pha và cô Nguyễn
thị Nguyễn Hưng yên, cô Diệu-
Hồng Thanh hóa, bà Trần-vân-
Đạm Phong ý, ông Mai-Linh Hải-
phong ông Minh-Đức Thái-binh,
cô Mỹ Liễn Qui-nhon, ông Nguyễn
xuân Quế Huế, M.H. Résident
Quảng yên, bà Sima Saigon ông,
Bửu Liễn Falfoo, bà Vũ-như-Cương
Haiphong, bà Vĩnh Phúc Đông Hố,
cô Tăng-thị-Lâm Sadez, ông Lê
Đình Bắc Quảng-ngãi, Lê-vân-Lang
Phan-thiết, cô T. và cô H. Baccatah
ông Hương Giang Hố.

CÔ NHAN Falfoo. - Không có
luật nào lại cấm bày thế cả.

CÔ LĂNG T. B. Lầy. - ngay đến
Kiều: «Trẻ thơ đã biết làm mà
đám thưa»

CÔ KHAM-MAI. - Rất đồng ý
kiến song ở tình thế này chưa
thực hành, để hết chiến tranh sẽ
hồ hởi lập những câu lạc bộ phụ
nữ và các hội trong tế v.v.

CÔ TÂM Dalat. - Cuốn sách đó
hết rồi.

Bà NGUYỄN Sơn bà Haiphong. -
Rất cảm động những lời hỏi thăm
của bà. Tòa soạn không ai việc gì
cả. Đã gửi lại d'amanche.

CÔ N. T. X. Vièntiane. - NỮ-
CÔNG HỌC-HỘI ở Huế do cụ Đạm
Phương. Có thể viết thư thẳng
cho cụ; cứ đề Nữ-công học-hội
Huế là tới. 2. Rất cảm động những
lời cổ khuyển khích 3. Từ Vièntiane
về Hà-dông thì vất vả lắm.

Thuốc gia truyền
tuyệt hay;

PHÒNG - TÍCH « con chim » 0,35
THUỐC - LY « con chim » 0,20
THUỐC HO « con chim » 0,20
CHÍNH - KHÍ « con chim » 0,20
DẦU CHỒI HOA - KỶ 0,50

ĐẠI-LÝ
TỔNG PHÁT HÀNH

NAM - TÂN, 10^a, phố Bonnal, Haiphong
AN - HÀ, 13 rue du cuivre (Hàng mã) Hanoi

NGÀI MUỐN CÓ

nhà lầu
và ô-tô

nên mua
VE SỐ

ĐÔNG - PHÁP

một đồng

1 số

RƯỢU VANG

CHATEAU

tho' m, ngon và bổ huyết

CÂN ĐỀ Y HAI ĐIỀU:

1) Phương thuốc ho lao của cụ TRINH-BÀI-LONG
(nội tổ ông Cốc học HAO) là đáng tin cậy vì đã
cứu sống nhiều người mắc bệnh ho lao, ho ra
máu hay ho đờm. Có 2 thứ

Cách thứ : 6p.00 và 4p.00 — Hạng đặc biệt 8p.

2) Toàn cõi Đại-A-Đông ai cũng rõ sự công hiến
của Nước Cốt Sấm Cao-Ly (con sấm Cao - Ly
chúng lấy nước cốt) Đại tài bổ dưỡng người
gì yếu' Thanh niên nam nữ gây cộm, bạc
nhuệ, v.v

Ve lớn : 6p.00 ; nhỏ 4p.00 — Hạng đặc biệt 8p.

Ở XA MUA GỬI MANDAT CHO ÔNG ;

TRINH - VÂN - HÀO

19, Rue de Vassolgne, Tânninh — Saigon

THUA GIẾ AU MỸ!!!

Tổng Đại-lý toàn Trung — Bắc - kỳ
NÊN (dèncây) hiệu Mặt Trăng
của người Annam mới chế thấp
đã sáng bền lại không hơi.
CAO DƯƠNG ĐẠI BỒ một thứ
thuốc đáng gọi là vua thuốc bổ
chế bằng cả 1 con dê và 27 vị
thuốc bắc

Hỏi lại : **BUI - NAM**
105, Lê-Lợi — HANOI Tél. 47

RA ĐÓI TỰ NĂM 1921, THUỐC BỔ

CỦU-LONG-HOÀN
VỎ BÌNH-DÂN

đã từng làm danh - dự cho nghề làm thuốc Việt - Nam
THAP XỨ ĐÔNG - PHÁP CÁC SỬA HÀNG AN - NAM VÀ KHÁCH ĐỀU CÓ BÁN LẺ
Hộp 2 hoàn : 2p30 Hộp 4 hoàn : 4p40 Hộp 10 hoàn : 10p70 Giá đã kiểm-qua

TỔNG PHÁT-HÀNH Bắc-kỳ, Ai-lao và phía bắc Trung-kỳ

ETABLISSEMENT VẠN-HÓA N° 18 RUE DES CANTONNAIS — HANOI

Publication autorisée par arrêté du Gouverneur Général du 19 Janvier 1939

Imprimerie Lê-Cường tirage

500 exemplaires

Le gérant LUY-THI-YEN của THUY-AN

Lưu

Thuy